

Azulejo’t toodetakse juba 14. sajandist alates, esialgu oli tegemist 13–15 cm küljepikkusega ruutudega, mida kasutati islamiarhitektuuris seinte ja põrandate viimistlemiseks. 15.–16. sajandil asusid portugallased *azulejo*-plaate Hispaaniast importima, et kasutada neid kirikute ja elumajade kaunistamiseks.

Brasiiliasse jõudis plaat portugallaste kaudu 17. sajandil. Portugalis loetakse *azulejo* hiilgeajaks 17.–18. sajandit, kui kasvas sisenõudlus keraamiliste plaatide järele ning saabusid suured tellimused Brasiiliast. Eriti popiks sai *azulejo* kasutamine majade sisekujunduses pärast 1755. aastal toimunud maavärinat, mis tegi Lissaboni üsna maatasa. 19. sajandi keskpaigas alustati *azulejo* masstootmist ka Brasiilias ja peagi jõudis trend katta majade välisseinu keraamiliste plaatidega ka Portugali.

20. sajandi algul avastasid kunstnikud ja arhitektid uuesti *azulejo* kui kunstivormi ja hakkasid keraamilist plaati laialdasemalt kasutama. Brasiilias on head näited Oscar Niemeyeri eestvedamisel projekteeritud Palácio Gustavo Capanema Rio de Janeiro ja modernistlik Pampulha kirik Belo Horizontes. ●

↑ Belo Horizontes asuva Pampulha kirik valmis 1940. aastate algul, autoriks Brasiilia kuulsaim arhitekt Oscar Niemeyer. Nüüdseks on tegemist linna ühe olulisema vaatamisväärsusega.

Uhkema poed *azulejo*-surnuaial on nupukalt kasutanud müügilolevaid keraamilisi plaate kaupluse sisekujunduses.